

APOCALIPSA DE DUPA ALEGERI

VOCEA VÂLCII

18 noiembrie, ziua de care mi-e frică

18 noiembrie 2014. Klaus Iohannis, câștigător în turul al doilea al alegerilor prezidențiale din data de 16 noiembrie 2014, este declarat incompatibil cu funcțiile publice, fie ele și electivă, printr-o sentință definitivă a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Cum legea a fost încălcată în mod clar și cum atât SUA cât și UE nu ne îndeamnă decât la respectarea legii, nu există reacții internaționale. Victor Ponta, clasat al doilea, se proclamă președinte al României. Revoltați, cei care l-au votat pe Klaus Iohannis ies în stradă în întreaga țară. Manifestațiile devin rapid violente, mai ales în București. Parte dintre manifestații atacă forțele de ordine. Sunt semnalate lunetiști. Jandarmii intervin în forță. Președintele în funcțiune, Traian Băsescu, instituie starea de asediu. Prin lege organică, mandatul președintelui este prelungit până la calmarea situației. Guvernul este demis. Se stabilește reluarea alegerilor prezidențiale pentru aprilie-mai 2015. La alegerile prezidențiale din 2015 nu mai participă nici Klaus Iohannis, incompatibil, nici Victor Ponta. În urma violențelor de pe 18 noiembrie rămân 300 de morți și 1.000 de răniți în rândul manifestaților și al forțelor de ordine.

Nu sunt un adept al teoriei conspirației, nu mă dau în vânt după scenarită, dar documente de clasificate dovedesc faptul că statele lumii au obiceiul de a interveni mai mult sau mai puțin priceput în politica internă a altor țări. Au făcut-o de nenumărate ori în America Latină, au făcut-o în Africa, au făcut-o în Orient. De

fiecare dată intervențiile lor, mai mult sau mai puțin vizibile, au dus la catastrofe umanitare și statale. Ce state sunt cele despre care vorbesc? Cele Unite, desigur. Ezit de foarte multă vreme să pun lucrurile astea unul lângă altul, pentru că ar putea naște concluzii trase de păr. Și, totuși, perspectiva unei zile de 18 noiembrie sângeroase mă determină să înșir o serie de coincidențe, un soi de model care-și are rădăcinile în urmă cu 24 de ani și care a făcut furori și victime în regiune de atunci încoa.

1990, punctul de inspirație

22 aprilie 1990. România. Porniți într-un marș prin București în memoria celor care au murit în 21-22 decembrie 1989, câțiva revoluționari organizați în diverse asociații se opresc în Piața Universității. După ce, în prezența unui preot, intonează „Tatăl nostru” și se închină la troița amplasată între cele două sensuri de circulație ale bulevardului, revoluționarii aprind lumânări și, brusc, se decid să blocheze Piața, decepționați de direcția în care merge reformarea politică a țării. PU este declarată „Zonă liberă de neocomunism” și devine, în mitologia post revoluționară, „Kilometrul 0 al democrației”.

Aparent, în aprilie se copsese fructul mâniei, căci tentative de manifestații serioase existaseră și în ianuarie 1990, în februarie și în martie, doar că lumea nu insistase îndeajuns. Blocarea circulației și revendicările dintre cele mai diverse duc la umplerea, în câteva zile, a Pieței Universității, iar autoritățile nu au intervenit deloc. Televiziune liberă, punctul 8 al proclamației de la Timișoara, jos Iliescu, afară cu comuniștii din guvern și din CFSN, alegeri cu adevărat libere. Cam astea erau, în mare, revendicările care au adus, în cele mai pline zile, și până la 100.000 de oameni în Piața Universității.

Totul, într-o atmosferă relaxată, de libertate neîngrădită, condimentată cu muzică folk, proiecții video și discursuri înflăcărâte ale reprezentanților unei societăți civile pe cale de apariție.

Nu intru în amănunte, nu fac o descriere in extenso a fenomenului, subliniez doar câteva elemente ce se vor regăsi ulterior și în alte țări din zonă.

Pe 20 mai au loc primele alegeri libere din România după aproximativ 50 de ani.

Rezultatul este cutremurător pentru cei strânși în Piața Universității. Ion Iliescu devine președinte cu 85% dintre voturile alegătorilor, iar partidul lui obține peste 70 de procente. Dezolare, dezamăgire, lehamite.

Alegerile sunt recunoscute drept libere de către toate democrațiile occidentale, nu mai e nimic de făcut.

Manifestația se stinge încet-încet, până când în zonă mai rămâne doar o mână de fedaini. Poliția intervine în forță pe 13 iunie, lumea contraatacă, se ajunge la atacarea sediului poliției, sunt incendiate autobuze ale jandarmeriei. Multe înscenări, multe lucruri puse la cale de forțe al statului și de foști securiști. Totul pentru a justifica pacificarea cu forța de după, făcută prin intermediul „cetățenilor” mineri.

De-abia acum reacționează Occidentul, dar timid. Sunt condamnate brutalitatea și barbarismul, se cere respectarea drepturilor omului și... atât. Nimeni nu-și retrage ambasaderele, nimeni nu amenință cu boicotul, nimeni nu îl izolează pe Ion Iliescu definitiv. În 18 și 19 aprilie 1991, François Mitterrand, președintele mult iubitei noastre surori Franța vine în vizită oficială în România și nu are nicio jenă să se afișeze la braț cu Ion Iliescu. Cam asta a fost reacția Occidentului la 13-15 iunie. Sfârșit de poveste.

2000, prima copie

24 septembrie 2000. Serbia. Opoziția anunță că Vojislav Koštunica a câștigat alegerile din primul tur. Biroul electoral anunță că niciunul dintre candidați nu a obținut peste 50% dintre voturi, urmând să aibă loc un al doilea tur de scrutin. SUA susține pretențiile Opoziției, nu recunoaște legalitatea alegerilor și cere refacerea acestora.

După modelul Pieței Universității, Belgradul se umple de oameni care mărșăluiesc pașnic, cântând și făcând spectacol. Impresionant, după o campanie electorală de două luni în care fusese sugrumată presa independentă, iar un lider al opoziției fusese răpit și asasinat de către forțele speciale sârbe.

Minerii sârbi din Kolubara sunt alături de manifestanți. În Belgrad apar lunetiști reali sau imaginari și sunt raportați morți, neconfirmați ulterior. Pe 5 octombrie 2000, manifestanți din întreaga Serbie vin la Belgrad. Forțele de ordine nu intervin, parlamentul este atacat și parțial incendiat. Slobodan Milosevic fuge. Puterea trece în mâinilor poporului. Victorie. Sfârșit de poveste.

2003, copia trandafirilor

2 noiembrie 2003. Georgia. Opoziția reprezentată de Mihail Saakașvili anunță că a câștigat alegerile parlamentare, deși rezultatele oficiale spun altceva. Pe 3 noiembrie, SUA și OSCE anunță că nu recunosc validitatea alegerilor, din cauza multiplelor fraude comise.

(În iulie 2003, George W. Bush îl trimisese în Georgia pe fostul secretar de stat James Baker, pentru a negocia cu liderul opoziției și cu Eduard Șevardnadze alegeri libere. Baker i-a înaintat lui Șevardnadze o scrisoare de la Bush și i-a propus o formulă prin care cât mai multe partide să fie reprezentate într-o comisie electorală. Șevardnadze a accepta formal, dar a schimbat formula lui Baker până în ziua alegerilor. Nerespectarea acestei formule a dus la nerecunoașterea validității alegerilor de către americani.)

După ce rezultatul alegerilor nu este recunoscut de către SUA și OSCE, la Tbilisi începe Revoluția Trandafirilor, care va dura timp de 20 de zile. Proteste pașnice, muzică, zgomot, îndemnuri de non-violență. Mișcarea se extinde în toate orașele Georgiei.

Pe 22 noiembrie, când Șevardnadze ar fi trebuit să deschidă lucrările noului parlament, reprezentanții Opoziției, care considerau parlamentul nelegitim, năvălesc în clădire cu trandafiri în mâini și întrerup ceremonia. Șevardnadze fuge apărut de

bodyguarzi. Câteva ore ami târziu anunță stare de urgență și cere mobilizarea trupelor. Militarii, influențați de Washington, refuză mobilizarea trupelor și intervenția în forță.

În seara de 23 noiembrie 2003, Eduard Șevardnadze demisionează. Imediat, Curtea Supremă a Georgiei anunță că alegerile din 2 noiembrie au fost ilegale. Pe 4 ianuarie 2004 au loc noi alegeri, câștigate de Mihail Saakașvili. Victorie a democrației. Sfârșit de poveste.

2004, copia portocalie

21 noiembrie 2004. Ucraina. E dimineața zilei celui de-al doilea tur de scrutin pentru alegerile prezidențiale. Se înfruntă Viktor Iușcenko, reprezentantul Opoziției și Viktor Ianukovici. Pe 20 noiembrie, deja, s-au formulat acuzații de fraudă electorală din partea Opoziției, deși votul nici nu începuse. Sondajele făcute de Opoziție îl dădeau pe Iușcenko drept câștigător cu 11 procente în față, în timp ce sondajele făcute de Putere îl dădeau câștigător pe Ianukovici, cu 3% în fața adversarului. În dimineața votului sunt răspândite deja pliante tipărite prin care se „demonstrează” fraudele electorale. Iușcenko își revednică victoria în alegeri, pe baza unui exit-poll făcut de o fundație apropiată lui. Rezultatele oficiale îl dau pe Ianukovici drept câștigător.

Pe 22 noiembrie încep protestele în întreaga țară. Cele mai mari au loc în Kiev, în Piața Independenței. Protestatarii sunt îmbrăcați în haine portocalii sau au steaguri portocalii, culoarea de campanie a lui Iușcenko. Se ampalsează o scenă imensă, pe care au loc concerte și de pe care iau cuvântul foarte des Viktor Iușcenko și Iulia Timoșenko. SUA nu recunoaște validitatea alegerilor, din cauza fraudelor. Urmează o puternică criză parlamentară, criză politică, iar până la urmă parlamentul dă un vot de neîncredere cabinetului Ianukovici, care refuză să demisioneze, totuși. Criza este rezolvată, finalmente, pe 3 decembrie 2004, de către Curtea Supremă a Ucrainei, care invalidează alegerile din cauza acuzațiilor de fraudă, dovedite sau nu. Urmează reluarea turului II al alegerilor, pe 26 decembrie. De data asta câștigă Iușcenko. Pe 10 ianuarie este declarat oficial câștigător al alegerilor. Victorie a democrației. Sfârșit de poveste.

2004, intermezzo mioritic

Pe 28 noiembrie 2004, la o săptămână de la primul tur prezidențial din Ucraina, are loc primul tur al alegerilor prezidențiale din România. Traian Băsescu acuză Puterea de fraudă electorală masivă. Pe 12 decembrie 2004 are loc al doilea tur de scrutin al alegerilor prezidențiale din România. Traian Băsescu câștigă cu 51,23% la 48,77%. Victorie a democrației. Culoarea de campanie a Alianței DA, pe care o reprezintă Traian Băsescu, este portocaliul. Sfârșit de poveste.

2009, al doilea intermezzo mioritic

6 decembrie 2009. Are loc al doilea tur de scrutin al alegerilor prezidențiale din

România. Două dintre exit poll-uri indică egalitate între cei doi candidați, Traian Băsescu și Mircea Geoană. Unul singur anunță victoria lui Mircea Geoană. Traian Băsescu apare cu câteva minute mai devreme de ora permisă pentru anunțarea rezultatelor exit poll-urilor, anunțând că a câștigat. Bazându-se pe rezultatele singurului exit poll care îl dă câștigător, Mircea Geoană săbătorește victoria. La ora 8 în dimineața zilei de 7 decembrie, BEC anunță primele rezultate parțiale. Traian Băsescu este câștigătorul alegerilor. Rezultat final. Victorie a democrației. Sfârșit de poveste.

2013-2014, copia sângeroasă

21 noiembrie 2013. La 9 ani de la debutul Revoluției Portocalii, Piața Independenței din Kiev se umple din nou cu zeci de mii de oameni. Se ridică din nou scena, încep noi concerte. Oamenii vor ca președintele Viktor Ianukovici să semneze, peste o săptămână, acordul de asociere cu Uniunea Europeană. Acest lucru nu se va întâmpla, după ce chiar pe 21 noiembrie un decret al guvernului ucrainean suspenda semnarea acestui acord. Semnarea acordului de asociere Ucraina-UE, a cărui negociere a început în 2012, era programată pentru summitul UE de la Vilnius. Între 2012 și 21 noiembrie 2013, Rusia înăsprește condițiile relațiilor comerciale cu Ucraina și apelează la deja clasicul șantaj al prețului gazului. Datoriile Ucrainei cresc, Ucraina cere 20 de miliarde de euro împrumut de la UE pentru putea ieși din criză și pentru a putea continua reformele democratice. UE oferă 610 milioane de euro și cere vaste reforme. Rusia oferă 15 miliarde de euro, scăderea prețului gazului și nu cere nicio reformă. Pe 30 noiembrie 2013 încep violențele între manifestați și forțele de ordine. De-a lungul întregii perioade a manifestației de pe Euromaidan, ce a durat până pe 22 februarie 2014, vor muri cel puțin 79 de manifestați și 13 membri ai forțelor de ordine, fiind răniți 570 de manifestați și 130 de reprezentanți ai forțelor de ordine.

Sun văzuți, filmați, fotografiați sau doar amintiți lunetiști. Este anunțată pe Twitter moartea unor oameni perfect vii. Pe Euromaidan se dă o luptă propagandistică crâncenă.

Victoria Nuland, Asistent pentru Probleme Europene și Eurasiatice al Secretarul de Stat al SUA, alături de ambasadorul american la Kiev, Geoffery R. Pyatt, vizitează Euromaidanul, sprijinind fățiș poziția antiguvernamentală a manifestaților.

21-22 februarie 2014 parlamentul ucrainean îl demite pe președinte Viktor Ianukovici și fixează data noilor alegeri prezidențiale. Pe 22 februarie 2014, Iulia Timoșneko, fost premier al Ucrainei, condamnată pentru grave acte de corupție, este eliberată din închisoare prin decizia parlamentului.

Pe 16 martie 2014 în peninsula Crimeea, parte a Ucrainei, are loc un referendum. 96% dintre cei prezenți votează pentru independență. Pe 17 martie parlamentul local votează declarația de independență și cere alipirea la Federația Rusă. Crimeea devine parte a Federației Ruse.

25 mai 2014. Au loc alegeri prezidențiale. Petro Poroșenko este noul președinte al Ucrainei.

Ucraina este plină de trupe ale separatiștilor care vor alipirea la Rusia a diverse regiuni. Foarte probabil în zonă activează trupe rusești fără însemne. Victorie a democrației. Poveste fără sfârșit.

2014, înapoi acasă

18 noiembrie 2014. Klaus Iohannis, câștigător în turul al doilea al alegerilor prezidențiale din data de 16 noiembrie 2014, este declarat incompatibil cu funcțiile publice, fie ele și electivă, printr-o sentință definitivă a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Cum legea a fost încălcată în mod clar și cum atât SUA cât și UE nu ne îndeamnă decât la respectarea legii, nu există reacții internaționale. Victor Ponta, clasat al doilea, se proclamă președinte al României.

Revoltați, cei care l-au votat pe Klaus Iohannis ies în stradă în întreaga țară. Manifestațiile devin rapid violente, mai ales în București. Parte dintre manifestații atacă forțele de ordine. Sunt semnați lunetiști. Jandarmii intervin în forță. Președintele în funcțiune, Traian Băsescu, instituie starea de asediu. Prin lege organică, mandatul președintelui este prelungit până la calmarea situației. Guvernul este demis. Se stabilește reluarea alegerilor prezidențiale pentru aprilie-mai 2015. La alegerile prezidențiale din 2015 nu mai participă nici Klaus Iohannis, incompatibil, nici Victor Ponta. În urma violențelor de pe 18 noiembrie rămân 300 de morți și 1.000 de răniți în rândul manifestațiilor și al forțelor de ordine. Sfârșit de poveste.

Sursa: <http://www.pah.ro>